

s nimi nemůže zůstat sama, takže se snažím rozdělit svůj čas mezi práci, rodinu, ale také svůj odpočinek, protože si myslím, že jsem hodně pracovní vyčerpaný člověk. Mojí velkou odpočinkovou láskou je squash nebo čtení knížek, filmy, tenis a všechny

takové ty různé pátkové sporty. A potom samozřejmě rodina. Pokaždé, když jsem s rodinou doma (což je dejme tomu tak pětikrát týdně), tak jim řeknu nějakou pohádku na dobrou noc.

-JenLu a IvLu-

Vavřineček

Občasník spolč z Jilemnicka

číslo 22 / 5. října

SPOLČO

- *společenství mládeže*
z Jilemnicka

Po menší pauze tu je opět nové číslo našeho občasníku, které je plné **z á ž i t k ů** **t é m ě ř** bez výjimky z letních prázdnin.

Nevím jak vy, ale já s pohledem zpět musím říct, že letošní prázdniny pro mě byly školou života-naučit se důvěřovat Bohu ve všem, to je opravdu fuška. Ale to asi každý znáte.

Chci vám popřát krásné podzimní měsíce naplněné Boží přítomností. **A to myslím doopravdy upřímně! ;-)**

-red-

1. SPOLČO V NOVÉM ŠKOLNÍM ROCE

V pátek 5. 9. 2008 se po letních akčně nabitých prázdninách opět konalo společné setkání jilemnické mládeže. Jakýsi oficiální začátek vypuknul v jilemnickém kostele, kde jsme se sešli, abychom společně oslavili mši svatou, která připadala na první pátek v měsíci.

Po mši jsme se přesunuli do krásné malebné vesničky. Všichni jste jistě uhodli, že mám na mysli Peřimov:o), kde na nás netrpělivě čekal beránek a Franta s nožem v ruce (naštěstí ten nůž nebyl použit proti nám). Mnozí se již jistě dovtipili, že jsme byli svědky toho, jak beránka na rožni upekli. Nejdřív se nabažili naše oči a hned poté naše žaludky, takže děkuji Frantovi a Zdenče, že své kamarády nenechali trpět hladem:o).

První spolčo V novém školním roce měl na starost Jenda Lukeš a protože je takový neupovídaný:o), tak se rozhodl, že dá každému chvíli prostoru, aby nám pověděl, jak prožil prázdniny, jakých akcí se účastnil a hlavně, aby nám řekl své duchovní zážitky. Akce, kterých jsme se účastnili byly povětšinou podobné (v některých případech zcela stejné), ale i tak do jednotlivých vyprávění dal každý něco ze sebe.

(Pokračování na straně 3)

Vavřineček vydává spolčo z Jilemnicka v omezeném počtu výtisků pro vlastní potřebu. Více se o naší činnosti dovíte na adrese <http://spolco.jilemnicko.cz>, kde jsou také k nalezení aktuality. Tento časopis je volně šířitelný, pouze nás prosím o jeho případném kopírování informujte. -red-

SPOLČÁCKÉ PRÁZDNINY VE ŠTĚPANICÍCH

Ve středu ráno jsem přijel do nedalekých Štěpanic, kde se konaly další spolčácká prázdniny navazující na o dva roky zpět prázdniny v Libštátě a o více let v Křížlicích. Na místě mě překvapil počet přítomných – pouze tři, ale tak říkali jsme si: „Známe spolčo – sraz v devět až deset = v jedenáct“.

Vzápětí vzrostl počet dvojnásobně a tak jsme pro tento den zůstali v počtu osmi Božích oveček. „Oficiální zahájení“ byla mše svatá od jedenácti hodin, kterou jsme hudebně a zpěvně doprovázeli. Sloužil ji P.Mráz a měl krásné kázání (i když já sám jsem se osobně divil, že se mu „vyplatilo“ tak dlouze a krásně kázat pro těch pár lidí;-)). Mše končila ve 12 hodin a tak jsme se zrovna pomodlili modlitbu Anděl Páně – a to zpívaně (ač je mezi námi mnoho zpěváku, tak je tato forma stále pro nás nová/neznámá;-)).

Poté jsme šli trochu naplnit své žaludky a pro krásné počasí jsme se rozhodli poobědvat venku. Byla vynikající gulášová polévka a nezbyla ani kapka! U toho jsme plánovali odpolední výlet na Žalý, ale pro naše plná břicha jsme nakonec odpoledne strávili sportovně – fotbalem a volejbalem – na to nás bylo o dva víc, neb přijeli Dominik a Vojta se nás podívat. Odpoledne rychle uteklo a byla tu večere – původně se plánovali špagety, ale přijela paní Krausová se psem (což, některá děvčata nenechalo v klidu;-)) a s livanci (což nenechalo v klidu snad všechna břicha;-)) – fakt dobrota! Večer dorazila aparatura a tak jsme nazvučili

kostel tak, aby po další dva dny vydržel naše decibely. Po nešporách a pokecu jsme postupně zalehli. Čtvrteční dopolední program byl jasný – zkouška na festival Za Zdí ve Vrchlabí – na ni dorazilo víc lidí než jen my zůstávající ve Štěpanicích. O část oběda se opět postarala paní Krausová (opravdu Boží to žena:)) – tentokrát jsme měli pravé kerkonošské kyselo a poté ještě naše děvčata ukuchtila špagety. Odpoledne jsme si dali opět nějaký ten sportik. Večer i přes svůj pokročilý věk dorazil P.Skalský z Vrchlabí. Sloužil mši svatou a poté jsme si ještě šli popovídat na faru. Téma mělo být vnitřní modlitba – ale přes četné zážitky otce Stanislava (jak nás P.Skalský poprosil abychom ho oslovovali;-)) a jeho opravdu záživná povídání jsme se na toto téma ani nedostali, což snad bude napraveno na některém z příštích spolč;-). Po rozloučení nás část hrála tradiční pin-pongovou hru Obihačka, a část hru Bang. Na dobrou noc jsme se podívali na film Smrt krásných srnců.

Páteční dopoledne probíhalo opět stejně jako čtvrteční – zkouškou do Vrchlabí. Po obědě (pro změnu opět specialita paní Krausové – tentokrát rizoto dokonce dvou příchutí – jedno masové a druhé houbové) jsme se pustili do nelehkého úkolu napláňovat spolča a akce na další školní rok. Avšak díky Pánu Bohu a Jendovi se to zvládlo překvapivě dobře;-). Poté jsme si ještě hodili malý trénink na písniček na svatbu Franty a po uklizení fary se rozjeli do svých domovů.

- LuHru-

akce nakonec (ač se již naši čtyři poslanci nedělního zasedání neúčastnili, a tak nemůžou posoudit míru zdárnosti jejího konce) podle mě splnila i svůj účel a dopadla velmi dobře. Přestože jsem sám měl možnost poznat několik velmi zajímavých lidí, párkrát jsem si také uvědomil, jak je obtížné v tom viru politických jednání a hledání kompromisů zastávat pevně morální zásady, ze

kterých křesťan ustupovat nesmí. Chtěl bych tak závěrem moc poděkovat všem těm, kdo nepodléhají všeobecně rozšířenému názoru, že politika je bláto, do kterého se nemáme míchat, ale kteří si uvědomují, že je to také především velká možnost sloužit druhým. Jako ve všem na světě, tak v politice obzvlášť platí pravidlo, že zlo vlezte jen tam, kam se dobro bojí.

-ŠiKra-

ALEŠ JUCHELKA V JILEMNICI

Známý moderátor Aleš Juchelka již před časem zavítal do Jilemnice a stal se hostem klubu Betanie. Přinášíme vám exkluzivní rozhovor pro náš občasník :)

Odkud pocházíte a kde nyní žijete?

Pocházím a žiji v jednom a tom samém místě a tím je Ostrava. A asi tam zůstanu do konce, protože mě Ostrava i okolí baví.

Víme o Vás, že jste věřící. V jaké církvi jste?

Jsem členem církve českokobratrské, spolu s manželkou, a každý týden, každou neděli pravidelně navštěvujeme bohoslužby. Pro víru jsem se rozhodl ve 20 letech a není to pro mě jen nějaké chození do kostela. Jsem skutečně přesvědčený křesťan a věřím ve vzkříšeného Pána

Jak dlouho pracujete v médiích?

Do médií jsem nastoupil tuším v roce 1997, nebo 1998 a jsem tam doteď. Bylo to na základě jenom jedné jediné modlitby a to “Pane Bože, pokud mě tady chceš mít, tak jsem zde“. A jsem tam doteďka a čumím na to

úplně stejně, jako někteří lidé.

Žijete s vírou i v práci? Pomáhá Vám nějak?

Víra v Boha mě skutečně provází celým svým životem. Ať už je to můj osobní život nebo život pracovní. Určitě to pro mě v televizi není výjimkou. Nechovám se v televizi jako nevěřící a na ulici jako věřící a někde jinde zase jako nevěřící atd. Jsem prostě člověk, který věří v odpuštění Ježíše Krista.

Vědí o Vás vaši kolegové, že jste věřící? Popř. jak se k Vám chovají? Jak na to reagují?

O mně to všichni vědí. Existuje jeden takový příběh: Když byla ještě před lety základní vojenská služba, tak člověk, který byl třeba křesťan a šel na dva roky na vojnu a nepoložil první den na svůj stolec vedle palandy Bibli, měl to potom každým dnem těžší a těžší. A já s tím jdu možná i do každého mezilidského vztahu. Pokud tomu člověku neřeknete, že jste křesťan hned na začátku, je to čím dál těžší, jak v práci, tak i v osobním životě.

Kolik času máte na rodinu?

Máme tři malé děti a manželka

VIKARIÁTNÍ ZÁBAVA

VÍCE INFO NA POSLEDNÍ STRANĚ!

ŠATLAVA

STOPDEPRESS

chladno nebylo a my jsme se probudili do pošmourného nedělního rána, které bylo vyvrcholením celého setkání. Na 500 tisíc poutníků oslavilo s papežem závěrečnou mši svatou. Česká republika při ní měla také své zastoupení z rukou Benedikta XVI. přijal svátost biřmování spolu s dalšími 23 lidmi z celého světa i Čech Václav Rylko, z ostravsko-opavské diecéze. Spolu s ním tam byl i Filip Landa z Litoměřic, který se stal jeho biřmovacím kmotrem. V závěru mše papež oznámil místo dalšího konání WYD – v roce 2011 se jím stane španělský Madrid. I přesto, že hlavní program Světových dnů skončil, naše česká výprava zůstala ještě několik dnů v Sydney. Většina se odstěhovala na stadion v Olympic Parku, kde v roce 2000 probíhaly olympijské hry. Podnikli jsme výlet do Modrých hor (Blue Mountains), kde jsme obdivovaly krásy australské přírody a též do Národního parku (Royal National Park), kde jsme se zas procházeli po útesech podél moře. Také jsme naplno poznávali krásy Sydney – od přístavu Darling Harbour,

přes sydneyjskou věž, most, až po asi nejznámější ikonou Sydney – Opera House. Mnozí z nás také navštívili mořské akvárium, čínskou zahradu nebo se lodi vypravili na pláže Manly a Bondi Beach. Několik dní jsme strávili ubytování v Country clubu, který provozuje česká komunita, žijící v Sydney a okolí. Starali se o nás perfektně, zvláště jsme si nemohli vynachválit česká jídla. Na cestu zpět domů jsme byli rozděleni do sedmi skupin, které přilétali postupně od 25. do 31.7. buď do Prahy, nebo do Vídně. V letadle jsme strávili dohromady asi 22 hodin, přestupovali jsme v Soulu, kde jsme v hotelu blízko letiště strávili noc. Setkání v Austrálii pro mě bylo úžasným zážitkem a vůbec se mi nechtělo domů. Uvědomila jsem si, že i přes různorodost národů a ras je církev dokonale univerzální, všichni věříme v jednoho Boha a to je skutečnost, která překonává všechny překážky. Prožili jsme tolik krásného, seznámili se s novými lidmi a upevnili nebo navázali nová přátelství v naší české skupině. Bohu díky za vše.

-TerPo-

PARLAMENTNÍ SIMULACE V BEDŘICHOVĚ

Ve dnech 6. - 8. června v Bedřichově, malé, klidné vesničce ukryté v horách nedaleko Liberce, proběhla akce, která měla přiblížit mladým lidem zájemcům se o politické dění v parlamentu (měla přiblížit...dění...v parlamentu, chápete?:-) Jednalo se totiž o simulaci fungování parlamentních mechanismů a politického systému, a také napodobování jednání ve sněmovně a na politické scéně vůbec. Z našeho okolí byli vysláni poslanci Lukeš Petr, Vagenknecht Pavel, Zahrádka Jan, Kraus Šimon. Akce byla pořádána německou organizací Konrad Adenauer Stiftung a zúčastnily se jí tři organizace sdružující mladé lidi s vesměs pravavicovou politickou orientací: Mladí kon-

servativci a nějaká „platforma“ (z jejíhož jména si čtyři již zmínění poslanci dělali tak dlouho legraci, až mi z něho uvízlo v paměti pouze to slovo „platforma“:-). Jako třetí a nejsilnější zastoupený subjekt se tohoto víkendového podniku zúčastnili Mladí křesťanští demokraté, nám asi nejbližší sdružení takového charakteru. Nicméně simulační hra na příslušnost k té či oné organizaci nebrala vůbec ohled a tak třeba poslanec Kraus byl horlivým zastáncem kouření v restauracích, poslanec a předseda politické frakce bílých MgA. Štěpán Pospíšil dokonce vehementně propagoval kouření marihuany atd. Ačkoliv během víkendů jsme si užili myslím hodně legrace,

(Pokračování ze strany 1)

Myslím si a doufám, že to bylo pro všechny zúčastněné nějakým způsobem obohacující. A protože nás bylo hodně, vkládaly se mezi povídání různé písničky a kromě toho jsme si zahráli i jednu hru. Každý si vylosoval papírek, kde měl napsáno, co má dělat. Byly to úkoly typu: lechtej ostatní, sundávej ponožky, mikiny čepice,...ale vše mělo i své protiklady, takže bylo mnohdy těžké někomu sundat čepici, když ji vzápětí jiný člověk zas někomu nandal. Zkrátka

byla to skvělá hra na výřadění a na zahřátí. Po hře se svěřili poslední „stateční“ se svými postřehy z prázdnin. A to už čas náhle poskočil do pozdních hodin, takže už nám nezbývalo nic jiného než spolčो řádně ukončit a to slovičkem, závěrečnou modlitbou (každý měl jistě za co děkovat z uplynulých prázdnin, ale i za co prosit s přicházejícím novým školním rokem) a pozdravem s přáním dobré noci, šťastné smrti, šťastného vzkříšení a života věčného. Amen

-IvLu-

PĚŠÍ POUŤ DO VAMBEŘIC

Plán na pěší pouť do Vamberic vzešel již minulý rok z hlav Marušky a Šimona, kteří ho také postupně zrealizovali, za což jim patří velký dík již teď na začátku, abych na to nezapomněl. Šlo především o naplánování noclehů a tedy i vytyčení trasy. Omezen byl i počet lidí – plánováno bylo 20, nicméně nakonec se k pouti odhodlalo „jen“ 18 „silných jedinců“ – 9 holek a 9 kluků.

Den první (cca 20 km)

Po individuální pečlivé domácí teoretické přípravě jsme se všichni sešli v pondělí 11. srpna u jilemnického kostela – každý s plnou polní na zádech. Po krátké modlitbě s Toničkou jsme se vydali na cestu – Janča s Katkou dokonce boso (tedy až na konec Jilemnice). Osa přesunu byla stanovená – Jilemnice – Martinice – Studenec – Horka – Borovnice – Pecka. Tento první úsek naší pouti byl nejkratší; i přes četné zastávky a referáty jsme již v 17:00 plácali volejbal v kempu na Pecce. Po sportu jsme se přesunuli na místo prvního noclehu – peckovskou faru. Dost trapné bylo, že nás po krásném slunečném dnu 100 m před farou chytla taková průtrž, že jsme došli promočení na kost...

Památnými slovy: „Holky geradeaus, kluci doleva!“ nás uvítal místní administrátor P. Erhard Osmantzik, který dlouhá léta předtím působil v Německu. Nejprve byl trochu nejistý z neznámých lidí, ale když zjistil, že mu neublížíme, tak se uklidnil :-). Pomodlili jsme se s ním česko-německé nešpory, (někteří pak vyrazili ještě na večeri do Koruny), poté pan farář rozdal úkoly na příští den a šlo se spát.

Den druhý (cca 20 km)

Probudili jsme se asi v 7:00 (krom

těch, kteří už byli nakupovat snídani – díky jim!), vzdali Pánu Bohu česko-německé ranní chvály a něco pojedli. Pak jsme se vrhli do práce – holky

umyly na faře pěkně zaneřáděná okna a sto let neutírané skříně. No a kluci si trochu zabejčili – ve farní stodole nás čekala hromada dřeva, kterou pan farář chtěl přenosit. To, co by sám dělal tak týden, jsme zvládli za 2 hodiny. Byl nám moc vděčný a za odměnu jsme měli v peckovském kostele sv. Bartoloměje adoraci. V 11:30 jsme se vydali na cestu do Dvora Králové nad Labem, kde byl plánován další nocleh. Cesta probíhala podobně jako minulý den – rozhovory, modlitby, přestávky, jídlo, referáty, puchýře... Na faru v královském městě jsme dorazili asi v 19:00 a setkali se s nám dobře známým místním kaplanem P. Mariuszem Robakem. Ten z nás byl úplně nadšený a mohl se ochotou přetřhnout. V krásném děkanském kostele sv. Jana Křtitele jsme s ním slavili mši svatou a poté nás vyvedl na věž chrámu podívat se na noční město svrchu. Pak ještě trochu ping-pongu, fotbálku, nešpory a do hajan...

Den třetí (cca 30 km)

Jelikož úseky cesty byly stále delší a únavy přibývalo, vyrazili jsme na cestu do Náchoda už v 8:30. Ráno nás pro svůj zhoršený zdravotní stav opustil Jirka M.a.t.e. – dopravil se do Náchoda autem s panem děkanem. Nás 17 tedy pokračovalo. Tento den se šlo hodně po silnicích, polních cest bylo málo. Do cíle, kde na nás již netrpělivě čekal úplně fit M.a.t.e., jsme dorazili opět asi v 19:00 – tentokrát to nebyla fara, nýbrž dům rodiny Šimonových. Pája Šimon se o nás krásně postaral – k dispozici byla i basa piva, což zvláště pánové velmi ocenili... Večer byl plný her – Bang a Uno...

Den čtvrtý (cca 40 km)

Tento den nás čekal paradoxně nejdelší a nejtěžší úsek cesty, ztížený

mj. i přechodem Stolových hor s převýšením asi 400 m. Po mnou způsobené chybě v navigaci se konečně ujal velení starý zkušený zeměpisec Jirka Lukeš. Den byl plný únavy a ošetřování puchýřů... Ale většinu lidí dobrá nálada nechyběla. Při modlitbě růžence, zpěvu litaní a písni cesta, která místy připomínala přechod Slovenským rájem, rychle ubíhala. Asi ve 20:30 jsme – díky spolehlivému Jirkovu vedení – měli za sebou všech 110 km a šťastní klečeli před hlavním oltářem starobylé baziliky Navštívení Panny Marie ve Wambericích za zpěvu Madony... Přespání bylo dohodnuto v prosté ubytovně s podivnými polskými postelemi za 10 „zlatých“ na osobu. Večer jsme se 5 minut kochali rozzářenou bazilikou, dali nešpory a několik Bangů a šli spát...

D e n p á t ý

Ráno jsme dojedli zásoby z Náchoda,

zazněl jeden referát, sbalili jsme věci a odnesli je do aut právě dorazivších rodičů Lukešových a Krausových. V 11:00 byla hlavní poutní mše sv. na nádvoří za bazilikou, celebrowaná novopečeným pomocným biskupem šwidnickým Adamem Balabuchem. Ihned po mši svaté jsme (již bez Jančí a Lidy, které jely autem) vyrazili na pochod do asi 9 km vzdálené pěkné

CELOSVĚTOVÉ SETKÁNÍ MLÁDEŽE V SYDNEY

Měla jsem tu možnost se ve dnech 15.-20.7. zúčastnit XXIII. Světových dnů mládeže (WYD) v australském Sydney. Z České republiky se na tuto pouť vypravilo 220 mladých, zvláště z Moravy a jižních Čech. Hlavnímu programu WYD předcházela program v australských diecézích, a tak jsme ve třech skupinách ve dnech 4., 6., a 8.7. odletli do diecéze Melbourne, která se stala naším hostitelem. Byli jsme rozděleni do třech farností, dle našich přiletů. Následující dny jsme strávili v rodinách, které nás přátelsky a ochotně přijali do svých domovů. V pátek 11.7. se konala zahajovací mše u příležitosti Dnů v diecézích (DID). Spolu s dvaceti šesti tisíci poutníky z 90 zemí jsme dorazili do melbournského fotbalového stadionu Telstra Dome, kde jsme s místním arcibiskupem Denisem J.Hartem oslavili mši svatou. V dalších dnech jsme navštívili zoo s typickými australskými zvířaty, navštívili českou komunitu na „Šumavě“, prozkoumávali Melbourne nebo podnikali výlety s rodinami. Neděle byla ve znamení loučení s našimi farnostmi a nutno podotknout, že se nám z tak milého prostředí odjíždělo těžko. Celé pondělí jsme autobusem cestovali do Sydney, hlavního dějiště Světových dnů. Zažili jsme i horké chvíle, když naše zavazadla cestovala odděleně a díky nezvládnuté organizaci nám naše věci přivezli s jedno až třídním zpožděním. V Sydney většina z nás bydlela bydlela ve školách, někteří i v rodinách. V následujících čtyřech dnech jsme vždy dopoledne měli

program v českém centru, poslouchali jsme katecheze od českobudějovických biskupů Jiřího Paďoura a Pavla Posáda, kteří naši českou skupinu též doprovázeli. Na 150 tisíc poutníků se v úterý zúčastnilo zahajovací mše pod širým nebem u přístavu Barangaroo. Poutníky ze 168 zemí přivítal místní kardinál George Pell, v doprovodu 26 kardinálů a 400 biskupů. Další dny jsme se mohli účastnit programu v rámci festivalu WYD, který čítal nejrůznější koncerty, divadelní představení, výstavy, apod. Ve čtvrtek jsme opět na Barangaroo přivítali Benedikta XVI., který připravil lodí. V pátek jsme se na tom samém místě zúčastnili křížové cesty, jejíž choreografické ztvárnění probíhalo po celém městě. Sobota byla ve znamení přesunu na dostihovou dráhu Randwick, která se nachází několik kilometrů od centra. Na obrovském prostranství jsme se při večerní vigíli setkali se Svatým otcem a naslouchali několika svědectvím mladých lidí, mezi

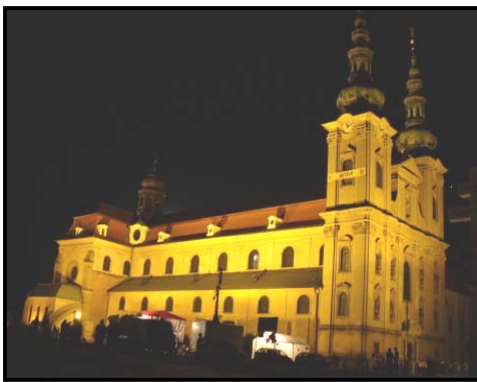
nimiž byla i zástupkyně České republiky Maruška Štěpánová z Červeného Kostelce. I přesto, že na jižní polokouli je zima a celou dobu nás provázely denní teploty kolem 10-15 °C, přespávali jsme tu noc pod širým nebem. Naštěstí až takové

životem, uzdravení, povolání nebo evangelizace. Zúčastnila jsem se křížové cesty povolání, která byla zaměřena jednotlivými citáty na odevzdání se Bohu, podle vzoru Panny Marie přijmutí Božího plánu a nalezení síly a odhodlání sloužit tam, kam mě Pán Bůh posílá. Večer probíhal benefiční koncert na pomoc chudým lidem na Ukrajině. Vystoupila slovenská kapela Treti deň a následně americká skupina SONICFLOOD. Svými písněmi dokázali rozprout celé publikum, ale také přivést k hluboké modlitbě chval a díky a svými svědectvími se dotknout srdce každého člověka.

V sobotu jsme se mohli účastnit řeckokatolické bohoslužby a zbytek dopoledne jsme se seznamovali se světovými dny mládeže a s jednotlivými poselstvími a myšlenkami Jana Pavla II. a Benedikta XVI. Odpoledne bylo věnováno workshopům na ožehavá témata (např. antikoncepce, okultismus, chození s nevěřícím, závislosti, jak si obhájit víru, odpuštění, dospívání, rizika moderní komunikace atd.). Pro mě jasnou volbou se stala přednáška Tomáše Řeháka „sex, aids, vztahy“, na které nám vyprávěl desítky smutných a tragických příběhů mladých lidí nakažených aids, ale také veselé historky o chození a zamilovanosti. Vše přímo a jasně, že na to bazilika dlouho nezapomene:-). Jednotlivé dny se nesly v duchu určité události kolem seslání Ducha svatého o Letnicích. Sobotní vigilie byla vrcholem. Duch svatý sestoupil také do našich srdcí. Společně jsme vyslechli čtení v jazycích Bible, promluvy a svědectví o Božím působení. Jedním z nejsilnějších okamžiků bylo svědectví ženy, která při autonehodě ztratila obě své děti zapálené pro evangelizaci. Vyprávěla nám svůj těžký boj s Bohem, pokus o sebevraždu a nakonec smíření a

nalezení nové síly k modlitbě a naplnění svého života prostřednictvím evangelizace a práce s mládeží. Jak sama řekla, už nemá jen dvě děti, ale spoustu duchovních dětí, i nás zde na Velehradě, za což jsme ji odměnili bouřlivým a dlouhotrvajícím potleskem. Zpěvem jsme chválili Boha, modlili se za svého souseda a jako symbol Ducha svatého každý v rukou držel zapálenou svíčku. Následovalo mnoho příležitostí k osobní adoraci a od 02:00 byl přímý přenos slavnostní bohoslužby ze Sydney. Kolem čtvrté hodiny ranní jsme i my prožili závěrečnou mši svatou. Na konci jsme každý obdrželi malou klíčenku s mottem celého setkání a osobní rozeslání od kněží a biskupů. Po mši nás pořadatelé překvapili vynikajícími buchtami:-). Poté se už všichni začali rozjíždět domů. Pro organizátory však ještě nastal náročný den balení a uklizení. Byla jsem moc ráda, že jsem také mohla přiložit ruku k dílu. Všem zúčastněným přeji, aby načerpanou sílu a moc Ducha svatého dokázali plodně využít, předávat ostatním a nepřestávali chválit Boha za tyto dny.

-MaVál-

Majestátní kostel Nanebevzetí Panny Marie byl povýšen na baziliku papežem Piem XI. v r. 1928

české pohraniční vesnice Božanov, odkud již bylo autobusové spojení. Z Broumova jsme jeli vlakem až do svých domovů...

Myslím, že pouť, kterou jsme podnikli, se velmi vydařila. Pokud vím, tak nikdo z nás ještě neabsolvoval tak náročný pochod s plnou bagáží... Každý z nás si zkusil, co je schopen zvládnout a za jakou cenu, jak dokáže komuniko-

vat s druhými, když je unaven a před ním je ještě dlouhá cesta. Ale dobrá nálada vydržela – hlavně díky společné modlitbě – až do konce. Děkuji všemohoucímu Bohu, Panně Marii a všem poutníkům za tak krásný prázdninový zážitek. Byl bych pro, abychom v budoucnu něco podobného podnikli znovu :-)

-MaKra-

SETKÁNÍ MLÁDEŽE ACTIV8

Na šest tisíc mladých lidí dorazilo ve dnech 17. – 20. 7. 2008 na setkání české, slovenské i polské mládeže ActiV8 na Velehrad. Toto setkání probíhalo souběžně s Celosvětovými dny mládeže v Sydney. Hnací silou byl citát z Pisma: „Dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky.“ (Sk 1,8). Název ActiV8 je anglická zkratka pro umístění citátu v Písmu, ale vybízí také k odvaze žít aktivní křesťanství, rozhýbat se. A to se myslím všem organizátorům a hlavně Pánu Bohu opravdu povedlo, protože všichni si z tohoto setkání odnášíme velkou pomoc a sílu Ducha svatého, novou energii a odvahu evangelizovat a hlavně velmi silné osobní zážitky ze společenství s vrstevníky a s Bohem. A co že pro nás organizátoři připravili? Bohoslužby, křížové cesty, katecheze, adorace, poradny, sporty či workshopy a mnoho dalšího. Heslo setkání „rozhýbej se“ si k srdci vzal SHOWTEAM v čele s jedním chlapíkem ze Slovenska, který nás dokázal nejen rozhýbat, ale také rozesmát skvělými pohybovými hrami! Pozadu nezůstávala ani česko-slovenská moderátorská dvojice, před kterou opravdu smekám klobouk. Maskotem setkání se stal klokan jako připomínka setkání v Austrálii. Během celého setkání nás svými písníčkami provázela schola sestavená z šikovných lidiček ze všech koutů Česka i

Slovenska. Jak řekl P. Vítek Zatloukal: „Muzika je komunikační prostředek církve s mládeží.“ Protože hudbou můžeme Boha chválit, modlit se, jásat, prostřednictvím hudby se mladí lidé snáze setkávají s Bohem. Postupně si snad skoro každý zakoupil tričko s logem ActiV8 a hesly Receive the power (Přijmi sílu.) a Fired up! (Zapal nás!). Mě osobně velmi oslovila přítomnost

našich i slovenských biskupů, jejich vstřícnost, radost, humor, přátelství a podpora nás mladých lidí. Jejich promluvy a katecheze nebyly výčtem teologických pouček, ale opravdovými dialogy s námi o problémech, se kterými se potýkáme. Dodali nám novou odvahu jít do dnešního světa, evangelizovat, bojovat sami se sebou a hlavně být s Ježíšem. Pátek odpoledne byl ve znamení křížových cest a katechezí na téma služba, cesta